

О. С. Гайдичук, Я. Б. Павлів

Міллер Леонід Олександрович

МІЛЛЕР Леонід Олександрович (псевд. – Левко Стрілець; 25. 11. 1947, с-ще Іспісар Ленінабад. обл., нині Таджикистан – 03. 07. 2017, Тернопіль) – військовий диригент, композитор. З походження німець. Заслужений діяч мистецтв України (2011). Заслужений працівник культури Бурят. АРСР (1983), Угорщини (1988). Член Національної ліги українських композиторів (1993), Національної всеукраїнської музичної спілки (1994). Лауреат міжнародних фестивалів із естрадно-духовим муніцип. Терноп. колективом «Оркестра Волі» (Київ, 1993; Рівне, 1995). Закін. Моск. консерваторію (1978; кл. В. Кочепасова, Д. Браславського, Є. Аксьонова) та ад'юнктуру при ній (1988). Відтоді працював військ. диригентом Забайкал. краю (РФ), від 1983 – Прикарп. військ. округу (спочатку в м. Нестеров, нині Жовква Львів. обл., згодом – у Тернополі), 1986–88 – в Угорщині (м. Шарбоґард). Брав участь у проведенні свят і фестивалів у місцях служби, аранжував, перекладав для духов. оркестру твори місц. авторів (зокрема 2-у угор. рапсодію Ф. Ліста, «Ракоці марш» Г. Берліоза та ін.), писав обробки нар. мелосу, церемоніал. творів. Від 1983 мешкав у Тернополі: 1983–86 – диригент військ. оркестру дивізії, водночас кер. нар. естрад. ансамблю «Експромт»; 1988–89 – викладач Муз. училища; від 1989 – гол. диригент духов. оркестру Палацу культури «Жовтень» (від 1990 – «Березіль» ім. Леся Курбаса), від 1993 – муніцип. естрадно-духов. колективу «Оркестра Волі». М. – гол. диригент обл. марш-парадів духових оркестрів Тернопільщини, викл. курсів та твор. лаб. (1990–99). У 1992 для міжнар. товариства німців створив гімн «Відерґебурт» («Відродження»). 2000 – засн. Нім. культур. центру при Терноп. громад. організації «Відерґебурт», вокал. чол. ансамблю «Акапела», дит. танцюв. ансамблю «Ді Блюме» («Квітка»). Автор більше 500 обробок та оригін. творів духової, симф., камер. і вокал.-хор. музики, зокрема понад 30 маршів на укр. тематику, увертюр,

фантазій на теми пісень М. Гайворонського, А. Горчинського, В. Івасюка, Р. Купчинського, Л. Лепкого, О. Германа та ін.; перекладів укр. та зарубіж. композиторів. Автор зб. «Хорові твори. Вокальні ансамблі. Ліричні пісні. Романси. Дитячі пісні. Інструментальні твори» (2004), «Грає духовий оркестр» (2012, вип. 1), «Свічка пам'яті. Збірка пісень на вірші тернопільських поетів» (2013). Разом із поетесою Н. Волотовською видав зб. «Дорога до вічності» (2007) до 65-річчя УПА та «Мільйони їх – мов колосків на ниві» (2008), присвяч. пам'яті жертв голодомору в Україні. Здійснив інструментовку творів для духов. оркестру до зб. «Сурми кличуть» (1992; усі – Тернопіль), «Службово-стройовий репертуар» (Л., 1997); оркестровку музики до оперети «Летюча миша» Й. Штрауса та вистави «Сотниківна» (за Б. Лепким) для Терноп. драм. театру.

Рекомендована література

1. Гуль А. Німець з українською душею // Свобода. 2007, 24 листоп.;
2. Гадомська Л. У музику закоханий до нестями // Тернопіль веч. 2013, 25 верес.;
3. Лещишин О., Мельничук Б. Вічна молодість його душі. До 70-річчя Леоніда Міллера // Вільне життя +. 2017, 1 груд.

Бібліографічний опис:

Міллер Леонід Олександрович / О. С. Гайдичук, Я. Б. Павлів // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.]; НАН України, НТШ. – К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2019. – Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-67640>

2001-2024 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).